
Mezinárodní festival dokumentárních filmů Ji.hlava, bezhlavě. Reportáž psaná na ubrousek, zachycená na barbiephone

---

Kurzy, jejichž náplní je psaní, ideálně zpětná vazba a kredity, bohužel nerostou jako houby během letošního podzimu. Když se proto objevil jeden, který tohle všechno sliboval, a zároveň nabízel neomezený vstup na celý program největšího a nejvřelejšího středoevropského festivalu dokumentárních filmů - zejména pro studentstvo podstatné, že zadarmo -, neexistovala možnost nejít. Jestli seminář Média a dokument bude na FHS k zapsání i příští rok, dovoluňte mi vás nalákat. Anebo totálně odradit.

Oficiální program byl takový: v pondělí a v úterý série přednášek lidí se zvuknými jmény tuzemské publicistiky (namátkou Kamila Boháčková, Kamil Fila nebo Jonáš Zbořil), z nichž se každý/každá profesionálně věnuje trochu jinému typu psaní. Během týdne v Jihlavě byste měli/y začít pracovat na svém textu (rozhovoru, recenzi, eseji,...) vycházející z festivalového programu, který následně s jedním/jednou z přednášejících zkonzultujete předposlední festivalový den. A v mezičase si vyberete jednu z neformálních morning sessions s novinářkou/novinářem o tom, co obnáší jejich práce.

Pozn. aut.: Fotky otřesné kvality byly zachyceny na barbiephone, naprosto záměrně.

V rámci semináře tedy chodíte na filmy, na přednášky a na diskuze, necháváte se inspirovat a píšete. Před začátkem festivalu jsem si myslela, že se do toho budu moci naplno ponořit - neznala jsem z FHS nikoho, kdo by si kurz zapsal taky, a děsila jsem se seznamování s novými lidmi, takže jsem přijala roli osamělé šprtky a docela se na ni těšila. Přijela jsem o den dřív, abych si zařídila akreditaci a nocování v tělocvičně, a večer šla sama na premiéru Je to ve hvězdách Petera Kerekese, po které mi bylo jasné, že svou kritiku, výstup ze semináře, chci zasvětit právě tomuhle dokumentu. Všechno nahrávalo mému naplánovanému klidnému scénáři - dokud jsem nepotkala Jonáše, neuvěřitelně proaktivní společenské lepidlo, a ze sezení v kině nebo v aule s blokem v ruce se stala jedna velká dokumentaristická práce sbírání výpovědí. Nebo, chcete-li, jeden velký večírek.

S partou, kterou Jonáš poslepoval, jsme chodili na filmy a akce s vínem a/nebo jídlem zdarma, o kterých téměř nikdo z dalších seminaristů kromě Jonáše nevěděl. Zatímco šéf skupiny přelétal z jednoho producenta na druhého s vyprávěním o výletu do Uzbekistánu a svém oceněném studentském dokumentu, my, jakožto pravověrní vetřelci, jsme křečovitě drželi sklenice vína a navazovali neméně chaotické konverzace. Třeba se skupinou svérázných řeckých umělců o prázdných domech, s kterými si můžete dělat, co se nám zlíbí. S učitelkou zpěvu, která před třiceti lety utekla z doslova hořící Kalifornie do Evropy, a na Ji.hlavu jezdí pravidelně. S dokumentaristou, který po samých televizních zakázkách poprvé režíroval vlastní film, a maličko se proto urazil, když nám jeho dílo přišlo "TV-like". Anebo s finskou producentkou, která nás místo konverzace rovnou vytáhla na taneční parket.

Tenhle seminář měl všechno. Byl strukturovaný, což dávalo prostor pro kreativní chaos. Byli jsme dobří školáci, a zároveň poletující bohémové. Mrzli jsme ve spacích pytlích v tělocvičně, a hráli se v kině. Ráno jóga v čajovně, večer pivo v DKO. Dopoledne oficiální premiéra, večer pozvání na natáčení podivného mlhavého čehosi (pokud to projde, vizte video). Spousta protikladů, které dohromady dávaly absolutní smysl. Jeden bez druhého by sice fungovaly, ale spojením vytvořily něco krásně vřelého, nepřenositelného. Pokud k vám tohle závěrečné mumlání alespoň trochu promlouvá, víte, kam máte příští rok touhle dobou vyrazit. Jihlava is the place to be.

Markéta Hampeisová